

11.6.1996

סמדר הי,

אני כותב לך על ניר כזה כי זה מה שיש.
אין לי כל כך איך לבטא במדויק את מה שאני מרגיש, רק בכלליות אני כותב.

יש לי הרגשה שהכל מתפורר, הכל נופל, כל מה שאני מכיר ויודע משתנה בלי-הרף וכל העקרונות של החיים מתמוטטים להם, ואני צריך לחפש לי איזו הגדרה של הדרך שלי, אחרת לא נראה לי שאוכל למצוא דרך כלשהי.

את זוכרת שדיברנו על הדרך שלך? מין "let it be" אז ניסיתי, באמת ניסיתי, אבל עכשיו אני כבר לא יכול להמשיך ולנסות לחשוב ככה, זה פשוט לא מתחבר. אני בן 21 עוד מעט, וידעתי כבר כל כך הרבה אלימות ואכזריות עיוורת, וחלומות מנופצים, וחיים שנקטעו פתאום בלי שום אזהרה או סימן, וזה גורם לי להרגיש לפעמים מאוד זקן... מצד אחד אני עוד ילד עם חלומות ומעט מאוד ידע על העולם שמחכה לי, ומצד שני אני יודע הרבה מאוד, אולי יותר מדי על הצד המעוות והמטורף והאלים של החיים, שלפעמים נראה לי שאני אצא לחיים שמחכים לי יותר מדי מוכן לרע, ושיהיה לי קשה לקבל את הטוב, אולי כבר עכשיו קשה לי.

דבר אחד גיבשתי לעצמי – כשאני **אצא**, אני מתכוון לטרוף את החיים! להספיק ולנסות הכל, לחיות מהר ולדעת כמה שיותר, כי אי אפשר לדעת מתי זה ייפסק! אולי זה יעבור לי, ואולי לא. אני לא יודע כרגע מה עדיף. (העט שאני משתמש בה היא חרא ונוזלת ואני מתנצל על כך).

בטייפ יש עכשיו "wish you were here" וכמה הייתי רוצה שתהיי! בדבר אחד קשה לי וכנראה תמיד יהיה לי קשה, ליישם את מה שאני רוצה – בלהגיד למישהי שאני רוצה בה, אני מתכוון להגיד למישהי שאני רוצה אותה באמת, לאהבה. אני לא מצליח אף פעם לבטא את הרובד הזה אצלי, אותו רובד אגב, שוכן בשכנות לעוד כמה דברים שאני לא מצליח לחשוף, וחבל. זה כמו מנסרה של אור – שכל פעם שאתה מזיז אותה, תראה קרן אור אחרת, וכמעט בלתי אפשרי למצוא את הנקודה המדויקת בה תראה ממנה את קרן האור שלך.

זה הכל להפעם, פשוט נגמר לי הדלק כרגע, אז תמסרי שוב את תנחומי לאבנר, וד"ש לכולם ותגיד לי --- שלא תדאג, כי היופי הפנימי שלה משתקף החוצה למי שמסתכל באמת.

אני מתגעגע כבר עכשיו מאוד להכל.

אבי